

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Joh. Jonstoni Thaumato-graphia Naturalis

Jonston, Jan

Amstelodami, 1661

Caput XXXI

urn:nbn:de:bsz:31-97032

gracili instructus, alitur rore, melle & florum succis. Octobri mense, inquit *Lycostenes ex Cardano*, uno pede annexus ramusculo, hæret usque ad Aprilem, loco tecto, atque ita mortuus veluti jacet: Cum redeunt flores reviviscit, atque ea de causa passerem resuscitatum vocant. Hæc priusquam fabulosa pronuncies, lector, quid de urtis, gliribus, muscis & aliis experientia ipsa dicet, considera.

CAPUT XXXI.

DE PERDICE.

In ea orbis parte, cui continens nomen, *Perdices* sunt duplici pulpa, tam conspicua, ut discernatur, tantæ molis, ut ne maximo quidem Comedone unâ mensâ una possit absumi. *Gonsal. Ovidus*. Testes earum in venere insigni augentur magnitudine; nulli hyeme apparent. *Arist. lib. 3. hist. c. 21.* Salacitas illis tanta, ut, cum desunt fœminæ, inter se & cum pullis coëant, cum adsunt, vento à maribus delato, quin voce & superno volatu impleantur. *Plin. l. 10. c. 33.* *Arist. l. 5. c. 5.* Fœtibus autem spiritus id facere existimatur, quem *Ephesius* vaporem interpretatur, qui defert calorem elevatum à genitili semine maris, qui que susceptus per meatus perdicis, penetrat ad menstruum illius. Pulli illarum moræ impatientes, antequam ova aperiuntur, sponte erumpunt, pertusisque ovis, ubi caput primum exeruerint, pedesque protulerint, reliquo adhærescente corpore procurrunt, & sibi cibum quærunt. Docilitatem earum *Odoricus de Foro Julii* ostendit, dum inquit: *In regionibus circa Trapezuntem quæ Pontus olim dicebatur, vidi hominem ducentem secum supra quatuor millia perdicum. Is iter faciebat per terram, perdices per aerem volabant, quas ducebat ad quoddam castrum nomine Thanega, quod à Trapezunte distat trium dierum itinere. Hæc perdices, cum Duci ipsarum homini quiescere aut dormire libebat, omnes*

quiescebant circa eum, tanquam pulli gallinarum. Cum vero sic quiescebat, capiebat de illis quantum volebat numerum, reliquas ad locum, in quo prius erans, reduebat.

CAPUT XXXII. DE STRUTHIOCAMELO.

Struthiocamelo caput est anserinum parvum, plumis haud coopertum, pedes bisulci. *Arist. 4. hister.* Propter corporis molem à terra non elevatur; festinantissime tamen interdum incedit, ingruente in alas vento & tanquam vela eas extendente. Certè equitem equo insidentem superat. Carpophagus est. Ossa in breves partes truncata, & lapides avide devorat, sed expuit; immo & frusta ferri. Quomodo enim illa concoquat, cum nec Leo majoris caloris concoquere possit? Nidum ex sabulo humilem & concavum extruit, & contra pluvias munit. Octoginta amplius ova excludit: sed non uno eodemque tempore ex omnibus pulli nascuntur, suntque ova maxima; utpote capitis infantis magnitudine, plus minus quindecim libras pendencia, durissima, & quasi lapidea crusta munita. Ex illis Solis calore pulli nascuntur. Quidam, quia intueri ea avem viderunt, visù excludere putarunt. Mira vero ejus stoliditas; cum collum frutice occultavit, latere se putat.

CAPUT XXXIII. DE SCYTHICA AVE, & TINNUNCULO.

De *Scythica ave* ita scribit Aristoteles. *Scythiæ terræ incola est avis magnitudine Otidis seu Tardæ avis, quæ duos procreat pullos, & quæ peperit ova non incubatu fovet, sed condita in leporina aut vulpina pelle relinquit, atque ita obvolvata, in summa arbor*